Р Е Ш Е Н И Е
№ 2480

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 14.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова
ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова
Бранимира Митушева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер **10332** по описа за **2013** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на АГЕНЦИЯ ЗА ДЪРЖАВНА ФИНАНСОВА ИНСПЕКЦИЯ /АДФИ/ чрез директора Г. Д., срещу РЕШЕНИЕ от 05.10.2012 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 17-ти състав по НАХД № 19668/2011 г.
В касационната жалба са изложени доводи за неправилност и необоснованост на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Възразява се, че СРС е постановил съдебното решение при неяснота по въпроса от чие име е подадената жалбата, както и неправилно е приел, че жалбата е подадена от легитимирано лице. Твърди се, че в административнонаказателното производство не се прилага института на абсолютната погасителна давност. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени решението на СРС и да се потвърди наказателното постановление.
Ответникът – А. Й. М., редовно призован, в съдебно заседание не се представлява. В депозирани писмени бележки по делото изразява становище за неоснователност на жалбата.
Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за

основателност на жалбата.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Със съдебно решение от 05.10.2012 г. по НАХД № 19668/2011 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, е ОТМЕНИЛ наказателно постановление /НП/ № 11010386-/21.09.2011 г., издадено от директора на АДФИ, с което на А. Й. М., на основание чл. 65 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки /НВМОП, ред. ДВ, бр. 3/2009 г./, за нарушение на чл. 34, ал. 1 от НВМОП е наложено наказание „глоба" в размер на 300 лева, и е ПРЕКРАТИЛ производството поради изтичането на абсолютната погасителна давност.
За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля И. Г. С., както и писмените доказателства, представени по делото. Въз основа на тях е обосновал извода, че за твърдяното нарушение, извършено на 03.03.2009 г., е изтекла предвидената в закона абсолютна давност за реализиране на административнонаказателното преследване. Поради това СРС е отменил НП и е прекратил производството.
Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.
Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК, въз основа на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно, приема следната фактическа обстановка:
Към датата 03.03.2009 г., в [населено място], А. Й. М., в качеството си на представляващ В. и лице по чл. 8, ал. 2 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/, не е изпратила информация за сключения на 23.02.2009 г. договор между В. и [фирма] след проведена процедура за възлагане на малка обществена поръчка чрез „открит конкурс" по реда на НВМОП до Агенцията по обществени поръчки /А./ за вписване в регистъра за обществени поръчки в законоустановения 7-дневен срок. Информацията е изпратена до А. на 16.03.2009 г. със закъснение от 14 дни. Извършеното е квалифицирано като нарушение по чл. 34, ал. 1 от НВМОП, поради което е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 11010386/28.03.2011 г., а въз основа на акта е издадено и процесното НП.
При правилно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 17-ти състав фактическа обстановка настоящата съдебна инстанция намира, че така постановеното съдебно решение е законосъобразно, поради изтичане на предвидената в закона абсолютна давност. Безспорно се установява от приложените по делото писмени доказателства, че на А. Й. М. е съставен АУАН на 28.03.2011 г. за извършено от нея нарушение на 03.03.2009 г., както и че за така установеното административно нарушение е съставено наказателното постановление с дата 21.09.2011 г. Следователно, от извършването на нарушението до приключване на устните състезания пред районния съд на 04.05.2012 г., са изтекли над три години.
Настоящата съдебна инстанция не приема изложените в касационната жалба твърдения за неприложимост на института на абсолютната давност в административнонаказателното производство. Във връзка с давността ЗАНН дава конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл

в сила административнонаказателен акт /чл. 82 от ЗАНН/ и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН що се отнасят до административнонаказателното производство в частта, която се развива пред административнонаказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34 ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административнонаказателно производство пред административнонаказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административнонаказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК. Член 11 от ЗАНН, който препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на абсолютната давност. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание", чл. 79, ал. 1, т. 2 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /в редакцията, приложимо към момента на извършване на нарушението/ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член /чл. 80, ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК/. В конкретния случай давността е две години, а абсолютната давност /съобразно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК в приложимата редакция/ е три години от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80, ал. 3 от НК.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Във връзка с това настоящият съдебен състав констатира, че тя е изтекла в производството пред първоинстанционния съд – след образуването му и преди постановяване на обжалваното решение, а именно абсолютната давност е изтекла на 03.03.2012 г.

Неоснователно се явява и възражението на касатора, че неправилно СРС е приел, че жалбата е подадена от легитимирано лице. Действително производството пред първоинстанционния съд е инициирано от В., а не от физическото лице А. Й. М., на което на основание чл. 65 от НВМОП е била наложено наказание „глоба". В тази връзка следва да се има предвид от една страна, че на А. М. е била наложена глоба именно в качеството й на представляващ В., от чието име и е депозирана жалбата. От друга страна, видно от приложените по делото молба вх. № 9630/29.02.2012 г. и писмено становище вх. № 12249/16.03.2012 г. от А. М., то последната с тях е потвърдила подаването на жалбата в лично качество, като лице, адресат на оспореното наказателно постановление, с което и е отстранила твърдяната от касатора

нередовност на жалбата си срещу процесното наказателно постановление.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 05.10.2012 г. на СРС, НО, 17-ти състав е ПРАВИЛНО на основание чл. 348 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, III Касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 05.10.2012 г. по НАХД № 19668/2011г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 17-ти състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.